MOŘSKÝ JESTŘÁB
Rafael Sabatini

Mořský jestřáb

Rafael Sabatini

Myriada

°Z originálu:
THE SEA HAWK

Copyright © Rafael Sabatini
Translation © Jan Činčura
Všechna práva vyhrazena.

Rozsah: 340 stran, 34 kapitol
Vydání: první
Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025
https://www.meisterkoch.eu/

ISBN: 978-80-88513-16-2 PDF

ČÁST PRVNÍ

OLIVER TRESSILIAN

A.D. 1595
za vlády královny Elisabeth I.

I. PENARROW

Sir Oliver Tressilian byl dobře naladěn, ani ne tak proto, že ve svých pětadvaceti letech obdržel od královny rytířský titul za své vojenské zásluhy, jako spíš proto, že jeho námluvy se slečnou Rosamundou Godolphinovou proběhly hladce a šťastně. Seděl na terase svého vznešeného sídla Penarrow, zaplaveného zářijovým sluncem, dlouhé nohy nataženy před sebou a snil o své paní. Byl vděčný, že ho Štěstěna tak pěkně vybavila, že do klína své Rosamundy může hodit titul a také trochu slávy. Ale ani jeho důvtip, ani získané vědomosti ho nepoučily, že ze všech bohů, jež vládnou osudu lidstva, není žádného tak ironického a zlovolného jako Cupida, toho nevinně vypadajícího chlapečka, jenž je však krutým a zlomyslným rozpustou.

Právě když se jeho zasněné oči usmívaly na večerním sluncem ozářenou zahradu se vznosnými balustrádami, padl přes ně šikmo stín, o němž netušil, že je symbolem stínu, jenž právě padá na slunce jeho života. Po stínu následovala vysoká postava, oděná v pestrý šat pod černým španělským kloboukem s krvavě rudými pery. Švihala dlouhou, stuhami okrášlenou holí, a kráčela rozvážně jako sám osud. Ze rtů sira Olivera zmizel úsměv. Potom se zvolna zase vracel, ale nebyl to již onen laskavý a zahloubaný, ale přeměnil se v úsměv rozhodnosti a umíněnosti.

Vstoupil sluha Nicholas, aby oznámil příchod pana Petra Godolphina a v patách za ním vešel sám Godolphin,

štíhlý mladík s pohlednou tváří, poznamenanou povýšeností. Sir Oliver vstal a uklonil se.

„Nicku, židli pro pana Godolphina a další šálek. Vítám vás v Penarrow."

Úšklebek kmitl přes obličej o tři roky mladšího muže. „Skládáte mi poklonu, pane, kterou, jak se obávám, vám nemohu oplatit."

„Dost času k tomu, až přijdu o to žádat," řekl sir Oliver s dobrou náladou, třebaže předstíranou.

„Až o to přijdete žádat?"

„O pohostinství ve vašem domě," vysvětloval.

„Právě o té věci jsem si s vámi přišel promluvit."

„Neposadíte se?" zval ho sir Oliver a ukázal na křeslo, které Nicholas přisunul. Gestem pokynul sluhovi, aby odešel.

Godolphin pozvání ignoroval. „Slyšel jsem," pravil, „že jste byl včera na Godolphin Courtu." Odmlčel se a když sir Oliver nic nepopřel, dodal stroze: „Přišel jsem, pane, abych vám oznámil, že čest vašich návštěv je taková, že bychom na ni rádi zapomněli."

V úsilí, které vynaložil, aby si zachoval sebeovládání při tak přímé urážce, trochu zbledl pod svým opálením.

„Jistě pochopíte, Petře," odpověděl pomalu, „že jste toho řekl příliš mnoho, pokud nedodáte něco navíc." Odmlčel se a chvíli svého hosta zvažoval. „Nevím, jestli vám Rosamunda včera řekla, že svolila stát se mou ženou."

„Je to dítě, které ještě nemá rozum."

„Znáte snad nějaký dobrý důvod, proč by měla změnit svůj úmysl?" tázal se sir Oliver lehce vyzývavě.

Pan Godolphin se posadil, přehodil si nohu přes nohu a položil si klobouk na koleno.

„Znám jich tucet," odpověděl. „Ale nemusím je uvádět. Postačí, když vám připomenu, že Rosamundě je teprve

sedmnáct, že jsem jejím poručníkem a že stojí také pod poručenstvím sira Johna Killigrewa. Ani sir John, ani já nemůžeme schválit tohle zasnoubení."

„Panebože!" vybuchl sir Oliver. „Kdo žádá o vaše schválení nebo o schválení sira Johna? Vaše sestra záhy dospěje v ženu a stane se vlastní paní. Nespěchám zase tak zoufale, abych se oženil, a svou povahou – jak snad pozorujete – jsem kupodivu trpělivý. Chci i čekat."

„Čekání vám v tomto případě nepomůže, sire Olivere. Nejlepší bude, když to pochopíte. My jsme se už rozhodli."

„Rozhodli? Panebože! Víte co, pošlete ke mně sira Johna, aby mi pověděl o svém rozhodnutí, a já mu zase něco řeknu o svém. Vyřiďte mu ode mne, pane Godolphine, že bude-li se namáhat přijít až na Penarrow, vlastní rukou mu přistřihnu ty jeho kuplířské uši!"

„A zatím," řekl pan Godolphin podrážděně, „nechtěl byste zkusit tyto svoje lupičské dovednosti u mne?"

„U vás?" opakoval sir Oliver a změřil si ho s dobromyslným opovržením. „Nejsem řezníkem písklat, milý hochu. Kromě toho jste bratrem své sestry a nechci zvětšovat překážky, které jsou již beztak na cestě." Potom se jeho tón změnil. Naklonil se přes stůl.

„Nechme toho už, Petře. Povězte mi raději, co stojí za celou tou věcí. Nemohli bychom urovnat rozpory, o kterých se domníváte, že existují? Sira Johna se to netýká. Je to lakomec, který nestojí ani za lusknutí prsty. Ale vy jste něco docela jiného! Vy jste jejím bratrem. Tak mi řekněte, co vám vadí. Buďme upřímní a přátelští!"

„Přátelští!" Godolphin se znovu ušklíbl. „V tom nám šli příkladem naši otcové."

„Záleží na tom? Tím větší hanba pro ně, když byli sousedy a nemohli si být přáteli. Měli bychom se řídit příkladem tak bídným?"

„Nechcete snad říci, že chyba byla na straně mého otce!" zvolal Godolphin s blížícím se hněvem.

„Nemám nic takového na mysli, hochu. Ale říkám, že je to hanba pro oba."

„Tisíc láter!" zaklel Petr. „Vy zlořečíte mrtvému?"

„Jestli ano, tak jim oběma. Ale já to nedělám. Pouze odsuzuji chybu, kterou by oba museli uznat, kdyby byli zase naživu."

„Tak se, pane, omezte na odsouzení svého vlastního otce, s nímž by žádný čestný člověk nemohl žít v míru..."

„Zvolna, zvolna, dobrý pane..."

„Ralph Tressilian byl hanbou celému kraji. Není jediné vesnice mezi tímto domem a Trurem nebo Helstonem, aby se nehemžila velkými tressilianskými nosy, jako je ten váš, na památku vašeho zhýralého otce."

Siru Oliverovi se zúžily oči a usmál se. „Zajímalo by mě, jak jste přišel vy ke svému nosu?"

Godolphin vztekle vyskočil a křeslo se za ním s rachotem převrátilo. „Pane," vybuchl, „urážíte památku mé matky!"

Sir Oliver se zasmál. „Možná, že si s tím trochu pohrávám, snad na oplátku za vaše zdvořilosti na účet mého otce."

Pan Godolphin ho pozoroval, neschopen slova, a potom bodnut svým vztekem, naklonil se přes stůl, zvedl hůl a udeřil jí Olivera prudce do ramene. Vzápětí se otočil a důstojně odkráčel ke dveřím. V půli cesty se zastavil.

„Budu očekávat vaše přátele a celou délku vašeho meče," řekl.

Oliver se znovu zasmál: „Myslím, že se nebudu obtěžovat."

Godolphin se otočil, aby se mu opět postavil čelem. „Jakže, necháte se udeřit?"

Oliver pokrčil rameny. „Nikdo to neviděl."

„Ale já rozhlásím všude, že jsem vás zbil holí."

„Tím rozhlásíte, že jste lhářem, protože vám nikdo neuvěří." Potom znovu nasadil smířlivý tón.

„No tak, Petře, chováme se nedůstojně. Co se týče té rány, přiznávám, že jsem si ji zasloužil. Matka je posvátnější než otec. Takže můžeme prohlásit, že jsme si vyrovnáni. Nemohli bychom se vyrovnat i ve všem ostatním? Co nám prospěje, když budeme udržovat hloupý spor, který vznikl mezi našimi otci?"

„Mezi námi je toho víc," odpověděl Godolphin. „Nedovolím, aby si moje sestra vzala piráta."

„Piráta? Proboha! Jsem rád, že nás nikdo neslyší, protože od té doby, co mě Její Milost pasovala na rytíře za moje služby na moři, mají vaše slova velmi blízko ke zradě. To, co královna schválí a ocení, může schválit i Petr Godolphin, a dokonce i váš mentor John Killigrew. Ale vy schvalujete jen to, co schvaluje Killigrew. Domnívám se, že to on vás sem poslal."

„Nejsem nikomu sluhou," odpověděl mladík nakvašeně, neboť se mrzel nad Oliverovou domněnkou, jež odpovídala pravdě.

„Nazvat mě pirátem je pošetilost. Hawkins, s nímž jsem se plavil, byl také královnou odměněn titulem rytíře. A ten, kdo nás nazývá piráty, uráží samu královnu. A co máte ještě proti mně? Doufám, že jsem právě tak dobrý jako každý jiný v Cornwallu. Rosamunda mě poctívá svou náklonností a já jsem bohat, a budu ještě bohatší, jakmile zazní svatební zvony."

„Zbohatl jste z námořního lupičství, zbohatl jste z pokladů ze zajatých lodí a také z výtěžku za otroky, zajaté v Africe a prodané na plantáže, nacpal jste se těmi penězi jako se nacpe upír krví mrtvých lidí."

„To říká sir John?" tázal se sir Oliver měkkým hlasem.

„Já to říkám."

„To jsem slyšel, ale ptám se, kde jste se tu pěknou lekci naučil. Je sir John váš preceptor? Ovšem že je! Nemusíte mi to říkat. Já si to s ním vyřídím. Zatím mi dovolte, abych vám odhalil čistý a nesobecký pramen staré zášti sira Johna. Uvidíte, jakým upřímným a poctivým šlechticem je sir John, který byl přítelem vašeho otce a vaším poručníkem."

„Nebudu naslouchat tomu, co o něm chcete vykládat."

„Ale budete, na oplátku za to, že jste mě přiměl poslouchat, co o mně říká on. Sir Killigrew chce od královny získat povolení ke stavbě přístavu v Smithicku při ústí řeky Fal. Doufá, že tam nad přístavem vyroste celé město ve stínu jeho zámku Arwenack. Předstírá, že je ušlechtile nezištný člověk, kterému jde o prosperitu země, a zapomíná zmínit, že všechna ta půda je jeho a že to bude jeho vlastní prosperita. Šťastnou náhodou jsme se setkali v Londýně, když sir John byl s touto záležitostí u dvora. Ale osud tomu chce, že já mám podobné zájmy, a to v Truru a Penrynu. Ale na rozdíl od sira Johna jsem v této věci poctivý a prohlašuji to. Řekl jsem to Johnovi, protože umím být přímočarý, a královně jsem své záměry sdělil formou protinávrhu k žádosti sira Johna."

Pokrčil rameny. „Byl jsem jedním z námořníků, kteří pomáhali zničit neporazitelnou Armadu krále Filipa. Proto byla moje žádost příznivě posouzena, a sir John jel domů s prázdnýma rukama. Divíte se, že mě nenávidí? Že mi spílá do pirátů, a ještě do horších věcí? Je přirozené, že zkresluje mé činy na moři, protože právě tyto moje zásluhy mi umožnily poškodit jeho zisk. Pro tento boj si sir John vybral zbraně pomluv, ale tyto zbraně nejsou moje, jak mu ukážu ještě dnes. Pokud nevěříte tomu, co říkám, pojďte se

mnou a buďte přítomen malému dialogu, který, jak doufám, s tím proklatcem povedu."

„Zapomínáte," řekl Godolphin, „že i já mám v okolí Smithicku své zájmy jako John a že vy jim škodíte."

„Oho!" houkl sir Oliver. „Teď konečně z celého toho mraku spravedlivého hněvu nad mou špatnou tressilianskou krví a pirátskými způsoby vykouklo slunce pravdy! I vy jste jen překupník. Teď vidíte, jaký jsem byl blázen, když jsem vám věřil, že jste upřímný." Hlas se mu zhoupl a rty se mu zkroutily v opovržení, které udeřilo druhého jako rána. „Přísahám, že bych s vámi nemarnil čas, kdybych věděl, že jste člověk tak nízký a politováníhodný."

„Tato slova..." začal pan Godolphin a strnule se napřímil.

„Vyjadřují mnohem méně, než co zasluhujete," přerušil ho sir Oliver a pak pozvedl hlas a zavolal: „Nicku!"

„Budeš se za ně zodpovídat!" odsekl host.

„Odpovídám právě teď," zněla strohá odpověď. „Přijít sem a žvanit o zhýralosti mého mrtvého otce a o dávném sporu mezi ním a vámi, blekotat o mém pirátství a o mých způsobech života jako o oprávněném důvodu, proč si nemohu vzít vaši sestru, zatímco skutečným podnětem vašeho nepřátelství není nic víc než několik mizerných liber ročně, které vám bráním strčit si do kapsy. Proboha, ať už jste pryč."

V tu chvíli vstoupil Nick.

„Ještě o mně uslyšíte, sire Olivere," pronesl tiše Godolphin, bledý vztekem. „Dáte mi za tato slova zadostiučinění."

„Nebojuji... s hokynáři," odmítl Oliver.

„Vy se opovažujete mě tak nazývat?"

„Je to opravdu ponížení počestné třídy, to přiznávám. Nicku, otevřete panu Godolphinovi dveře!"

II. ROSAMUNDA

Po odchodu Godolphina se sir Oliver opět uklidnil. Když se pak v klidu dokázal zamyslet nad novou situací, znovu se rozzlobil při pomyšlení na to, že jej vztek ovládl natolik, že k překážkám, jež stály mezi ním a Rosamundou, postavil další. Jeho hněv se naplno rozhořel a vzal si za cíl sira Johna Killigrewa. Rozhodl se, že se s ním hned vypořádá. U všech svatých to udělám! Zařval na Nicka, aby mu přinesl boty.

„Kde je mladý pan Lionel?" zeptal se ho, když přiběhl s botama.

„Právě přijel, sire Olivere."

„Pošli ho sem."

Nevlastní bratr sira Olivera byl štíhlý mladík, podobný své matce, druhé ženě Ralpha Tressiliana. Byl hezký jemným, téměř ženským způsobem, měl světlou pleť, zlaté vlasy a tmavě modré oči.

„Bylo vás navštívit to mládě godolphinské?" zeptal se, když vstoupil. Sám byl ale stejně starý jako Godolphin.

„Ano," zamručel Oliver. Přišel mi říct pár věcí."

„Prošel jsem kolem něj hned za branou, a ani si nevšiml, že jsem ho zdravil. Proklatě nesnesitelné štěně."

Sir Oliver vstal. „Jedu do Arwenacku, abych si vyměnil několik poklon se sirem Johnem."

Když Lionel uviděl jeho zaťaté čelisti a odhodlaný pohled, sevřel mu paži.

„Snad nechceš...?"

„Chci." A poplácal bratra láskyplně po rameni. „Sir John," vysvětloval, „příliš mnoho mluví. To je chyba, kterou je třeba napravit. Jdu ho naučit ctnosti mlčení."

„Budou z toho potíže, Olivere."

„To budou, ale pro něj. Pokud o mně někdo říká, že jsem pirát, otrokář, vrah a bůhvíco ještě, musí být připraven na následky. Ale jdeš pozdě, Lale. Kde jsi byl?"

„Jel jsem do Malpasu."

„Do Malpasu?" Oči sira Olivera se zúžily. „Slyšel jsem, co se šeptá, jaký magnet tě tam táhne. Buď opatrný, chlapče. Jezdíš tam příliš často."

„Jak?" zeptal se Lionel trochu chladně.

„Myslím tím, že jsi synem svého otce. Pamatuj na to a nesnaž se následovat jeho cesty, aby tě nepřivedly ke stejnému konci. Právě mi tyto jeho záliby připomněl dobrý pan Petr. Nejezdi tak často do Malpasu. Nic víc neříkám." Ale paže, kterou mladšímu bratrovi položil kolem ramen, a vřelost jeho objetí zabránily, aby se mu svým káráním zprotivil.

Když odešel, Lionel se posadil k večeři a Nick ho obsluhoval. Jedl jen málo a byl zamyšlený. Killigrew nebyl žádné nemluvně, ale schopný voják a námořník. Kdyby se Oliverovi něco stalo... Zachvěl se při té myšlence a pak se téměř proti své vůli začal zabývat výpočty, co by mu to přineslo. V jakési hrůze se snažil tak odporné úvahy vypudit z mysli, ale neodbytně se vracely.

Za vše, co měl, vděčil bratrově štědrosti. Jejich rozmařilý otec zemřel, jak takoví lidé obvykle umírají, a zanechal po sobě mnoho dluhů. Samotný panský dům Penarrow byl zastaven a peníze takto vytěžené byly

propity, prohrány, nebo utraceny pro některou z mnoha lehkovážných lásek Ralpha Tressiliana. Pak Oliver prodal jeden malý statek poblíž Helstonu, který zdědil po matce, a peníze vložil do jednoho dobrodružství ve válce se Španěly. Koupil jednu loď, najmul posádku a vyplul s Hawkinsem na jednu z těch výprav, které sir John Killigrew právem označoval za pirátské nájezdy. Vrátil se se značnou kořistí ve zlatě a drahokamech, aby vyprostil tressilianské statky z dluhů. Vyplul nanovo a vrátil se ještě bohatší.

A Lionel zatím zůstával doma a užíval si. Miloval zahálku. Jeho povaha byla od přírody lenivá a on měl marnotratné choutky, které obvykle k lenosti patří. Nebyl zrozen k práci a nikdo se nesnažil napravit nedostatky jeho povahy. Někdy přemýšlel, jaká by byla jeho budoucnost, kdyby se Oliver oženil. Obával se, že jeho život by už nebyl tak snadný jako nyní. Ale ve skutečnosti neměl vážného strachu. Nebylo v jeho povaze – není nikdy v povaze takových lidí – příliš se zabývat budoucností. Když se jeho myšlenky v chvilkovém neklidu k ní stočily, zahnal je úvahou, že Oliver ho má rád a vždy ho dostatečně zaopatří.

V tom měl pravdu. Oliver mu byl spíše otcem než bratrem. Když jejich otce přivezli domů s těžkým zraněním, které mu zasadil rozzuřený manžel, na smrtelném loži svěřil Lionela do péče jeho staršímu bratrovi. O Olivera se nebál. Jako by s předvídavostí, jež se dostavuje u umírajících, pochopil, že Oliver patří k těm, kteří si od světa dokážou vzít, co chtějí. A Oliver mu ochotně slíbil, že Lionelovi bude otcem i bratrem.

To všechno se Lionelovi honilo hlavou, když tam seděl a přemýšlel, a znovu se potýkal s tou ohavnou myšlenkou, že kdyby to s jeho bratrem v Arwenacku nedopadlo dobře,

že by si pak celého majetku užíval on sám. Zdálo se mu, jako by se mu sám ďábel vysmíval šeptaným úšklebkem, že by jeho žal ze smrti bratra neměl dlouhého trvání. Pak se vzbouřil proti tomu hlasu egoismu, který mu byl odporný, a vzpomněl si na Oliverovu neochvějnou náklonnost a proklínal prohnilost mysli, která vůbec mohla připustit takové myšlenky. Byl tak zmítán svými emocemi, tím bojem mezi svědomím a egoismem, že prudce vstal.

Starý Nicholas vzhlédl a spatřil mladíkovu tvář, jež byla jako z vosku, a jeho čelo pokryté potem.

„Pane Lioneli!" vykřikl a jeho zapadlé oči znepokojeně zkoumaly tvář mladého pána. „Co se stalo?"

Lionel si otřel čelo. „Sir Oliver odešel na Arwenack, aby někoho potrestal," řekl.

„A kdo by to měl být, pane?"

„Odešel potrestat sira Johna, poněvadž ho pomluvil."

Na obličeji Nicholase se rozprostřel široký úsměv. „Tak? Panečku, ale bylo již načase. Sir John již dlouho hřešil svým jazykem."

Lionel zůstal ohromen sluhovou sebejistotou a důvěrou ve svého pána.

„Ty... ty se nebojíš, Nicholasi?" Nedodal čeho. Sluha však pochopil a jeho úsměv se ještě více rozšířil.

„Strach? Bože! O sira Olivera jsem se nikdy nebál a také se o něj bát nebudu. Uvidíte, že sir Oliver přijde domů, aby se navečeřel. A bude jíst s velkou chutí."

Ve hněvu býval Oliver bezohledný jako tygr. Odjel do Arwenacku a byl rozhodnut, že zabije muže, který ho pomlouvá. Nic menšího by ho neuspokojilo. Když přijel na krásný, cimbuřím se pyšnící hrad Killigrewů, jenž ovládal ústí řeky Fal a z jehož věží bylo vidět do krajiny až k Lizardu *(nejjižnější mys Anglie)*, setkal se tam s Petrem Godolphinem. A kvůli němu se Oliver choval k siru Johnovi

rozvážněji a formálněji, než původně zamýšlel. Chtěl se v očích Rosamundina bratra očistit, chtěl, aby poznal, jak ohavné jsou Johnovy pomluvy.

Sir John ochotně Oliverovi vyšel vstříc. Jeho zášť vůči pirátovi z Penarrow – jak začal Oliverovi přezdívat – způsobila, že byl skoro stejně tak chtivý boje jako jeho host. K vyřízení své záležitosti si vyhledali odlehlý kout v jelení oboře, a tam sir John – štíhlý třicetiletý gentleman – zaútočil mečem a dýkou stejně tak ostře, jako předtím jazykem. Bouřlivé zahájení mu však bylo méně než k ničemu. Když se totiž Oliver do něčeho pustil, měl ve zvyku si to nikdy nepokazit.

Za tři minuty bylo po všem a Oliver si pečlivě otíral ostří, zatímco John ležel na trávníku, kašlal krev a nechával se ošetřovat Godolphinem a vyděšeným podkoním, kterého přivolali, aby sepsal nezbytnou výpověď svědků. Oliver očištěnou zbraň schoval a oblékl si plášť, pak si stoupl k ležícímu nepříteli a kriticky si ho prohlížel.

„Myslím, že jsem ho neumlčel nadlouho," prohodil ke Godolphinovi. „A přiznávám, že jsem měl v úmyslu udělat to lépe. Doufám však, že mu toto naučení stačí a že již nebude lhát, alespoň ne, pokud jde o mne.

„Posmíváte se těžce zraněnému člověku?" protestoval hněvivě Godolphin.

„Bože chraň!" řekl Oliver střízlivě. „V mém srdci není ani stínu posměchu. Věřte mi, že tam není nic než lítost, že jsem to neprovedl důkladněji. Pošlu sem z hradu pomoc. Přeji hezký den, pane Petře."

Z Arwenacku se pak vydal cestou kolem Penrynu. Nejel však přímo domů. Zastavil se u brány zámku Godolphin Court, který se tyčil nad Trefusis Point s pěkným výhledem

na Carrick Roads. Vjel na nádvoří, kde seskočil z koně na ledvinovou dlažbu a nechal se ohlásit u slečny Rosamundy.

Nalezl ji v jejím „altánku" – světlé věžovité komnatě na východní straně sídla, s vyhlídkou na krásnou řeku Fal a zalesněné stráně. Seděla s knihou v klíně ve výklenku vysokého okna, když vstoupil. Uvedla ho k ní Sally Pentreathová, která byla kdysi její chůvou, ale nyní komornou. Zvedla se s lehkým výkřikem radosti, vyčkávavě stanula a dívala se na něj rozjasněnýma očima a se zardělými lícemi.

Sotva by se v Anglii našel básník, který by neopěvoval půvab a krásu Rosamundy Godolphinové. Její postava ve svém dívčím rozkvětu byla v pase velmi útlá.

„Neočekávala jsem vás tak brzy," začala, ale pak si všimla, že se tváří podivně přísně.

„Co se stalo?" vykřikla.

„Nic, co by vás mohlo znepokojit, moje sladká, ale přece něco, co by vás snad mohlo rozzlobit." Položil paži kolem jejího pasu nad sukní vyztuženou obručemi, něžně ji odvedl zpět k jejímu křeslu a pak se vrhl vedle ní na lavičku u okna.

„Chováte k siru Johnu Killigrewovi jistou náklonnost?" zeptal se.

„Ano. Byl naším poručníkem, dokud bratr nedosáhl plnoletosti."

Zkřivil obličej. „Nuže, v tom je právě nesnáz. Musím vám říci, že jsem ho málem zabil."

Stáhla se do křesla, jako by se od něj chtěla vzdálit, a on viděl, jak se v jejích očích objevila hrůza. Spěšně jí vysvětlil, co se stalo, a stručně jí pověděl o pomluvách, které o něm sir John šířil, aby ulevil své zlosti nad tím, že mu zmařil jeho vytoužené povolení stavět ve Smithicku.

„Ale na tom příliš nezáleželo," vykládal, „opovrhoval jsem těmi pomluvami právě tak jako jejich šiřitelem. Ale on šel ještě dál, Rose. Otrávil proti mně mysl vašeho bratra a rozdmýchal v něm nevraživost, která za časů mého otce bývala mezi našimi rodinami. Dnes za mnou Petr přišel s jasným úmyslem vyvolat hádku. Urazil mě tak, jak si to ještě nikdo nikdy nedovolil."

Zděšeně vykřikla a dlaně si přitiskla k zbledlým tvářím. Usmál se.

„Nebojte se, že bych mu mohl ublížit. Je vaším bratrem a proto je mi posvátným. Přišel mi říci, že mezi námi není sňatek možný, zapověděl mi návštěvy na Godolphin Courtu, nazval mě pirátem a pohaněl památku mého otce. Poznal jsem, že veškeré to zlo má svůj pramen u Killigrewa a jel jsem přímo na Arwenack, abych onen pramen lží navždy ucpal. Ale nevykonal jsem vše tak, jak jsem si přál. Vidíte, že jsem upřímný, moje Rose. Přišel jsem přímo za vámi, abyste slyšela vše ode mne dříve, než přijde někdo jiný, aby mě pošpinil lžemi o tom, co se stalo."

„Vy... vy máte na mysli Petra!" zvolala.

„Bohužel!" povzdechl si.

Seděla velmi tiše, dívala se strnule před sebe, ale na sira Olivera nepohlédla. Konečně promluvila.

„Nedovedu číst v povahách mužů," řekla tichým hlasem. „Jak bych to dovedla, když jsem pouhou dívkou, která vedla klášterní život? Slyšela jsem o vás, že jste prudké povahy a že se snadno dáte pohnout k nenávisti a že pak dovedete být krutý a bezohledný."

„Vy jste také naslouchala siru Johnovi?" zamumlal a krátce se zasmál.

„Vše to jsem slyšela," pokračovala, jako by byl nepromluvil, „ale všemu jsem odmítala uvěřit, poněvadž

jsem vám dala svoje srdce. Avšak... o čem jste dnes podal důkaz?"

„O shovívavosti," pravil krátce.

„Shovívavosti?" opakovala a její rty se zkřivily v unavené ironii. „Jistě se mi posmíváte!"

Pustil se do vysvětlování.

„Větší část toho, co se týkalo mé cti, dělal sir John již dlouho. Přesto jsem to mlčky trpěl. Co to bylo jiného než shovívavost? Když však vede svou zášť tak daleko, že se snaží zadusit zdroj mého životního štěstí, a pošle tvého bratra, aby mě urazil, jsem tak shovívavý, že uznám, že tvůj bratr není nic víc než jeho nástroj. Proto jsem šel přímo k ruce, která ho vedla. A protože vím o tvé náklonnosti k siru Johnovi, dal jsem mu takovou volnost, jakou by mu žádný čestný muž v Anglii nedal."

Když pak viděl, že se vyhýbá jeho pozornostem, že dosud sedí v té strnulé póze hrůzy, od chvíle, kdy se dozvěděla, že milovaný muž potřísnil svoje ruce krví jiného člověka, kterého také měla ráda, jeho prosby se staly naléhavějšími. Vrhl se před jejím křeslem na kolena a vzal do svých velkých šlachovitých rukou štíhlé prsty, které mu bezvládně odevzdala.

„Rose," zvolal a jeho hlas se zachvíval v prosbě, „vypusťte z hlavy všechno, co jste slyšela. Představme si, že Lionel, můj bratr, by přišel k vám a že by vás žádal, abyste se za mě nikdy neprovdala, poněvadž vás nepovažuje za ženu, která by jeho jménu přinesla cti. A ještě by ke všemu přidal urážky vašeho mrtvého otce – co byste mu odpověděla? Rose! Buď upřímná k sobě i ke mně. Vžijte se do mé situace a upřímně řekněte, jestli mě ještě můžete odsoudit za to, co jsem udělal.

Její oči teď zkoumaly jeho tvář, jejíž každá linie ji prosila a vyzývala k nestrannému soudu. Položila mu ruce na ramena a dívala se mu hluboko do očí.

„Přísaháte mi, Nolle, že je vše tak, jak jste mi vyprávěl – že jste nic nepřidal a že jste nic nezměnil, aby se věc zdála pro vás příznivější?"

„Bůh je mi svědkem, že jsem vám řekl ve všem pravdu," odpověděl slavnostně.

Hlava jí klesla na jeho rameno. Plakala tiše, přemožena tím vším, co snášela potají od první chvíle, kdy přišel, aby se o ní ucházel.

„Věřím vám, že žádný čestný muž by nemohl jednat jinak. Musím vám věřit, Nolle, kdybych nevěřila, pak bych nemohla věřit v nic a doufat v nic. Budu spokojená, když mi zůstanete věrný."

„Věrný vám budu navěky, moje milá," šeptal vroucně.

Skrze slzy se na něj usmívala.

„A budete k Petrovi shovívavý?" prosila ho.

„To vám přísahám. Nedokáže mě rozzlobit. Víte, že právě dnes mne udeřil holí?"

„Udeřil vás?"

„Náš spor se ale netýkal jeho, nýbrž darebáka, který ho poslal. Smál jsem se té ráně."

„On má dobré srdce, Nolle," pokračovala. „Jednou se vás naučí mít rád."

„Mám ho rád již teď pro lásku, kterou chová k vám. Zatím se mu ale budu vyhýbat. Za rnéně než rok budete plnoletá a nikdo vám nebude moci v ničem bránit. A co je rok s nadějí takovou, jako je ta moje?"

Pohladila mu tvář. „Jste ke mně vždy tak laskavý, Nolle," zašeptala. „Nemohu uvěřit, že byste byl někdy k někomu tak tvrdý, jak říkají."

„Nedbejte jich," odpověděl. „Možná, že něco z toho všeho ve mně bývalo, ale vy jste mě učinila lepším, Rose." Políbil ji a zvedl se.

„Bude nejlépe, když teď odjedu," pravil. „Půjdu podél břehu zítra ráno směrem k Trefusis Pointu. Kdybyste měla náhodou chuť k podobné procházce..."

Zasmála se a zvedla se také. „Budu tam, Nolle."

Doprovodila ho ke schodišti a dívala se za odcházejícím snoubencem očima, jež byly naplněny pýchou nad jeho urostlou postavou.

III. GODOLPHIN

Prozíravost sira Olivera, který Rosamundě jako první vyprávěl o událostech toho dne, se ukázala, jakmile se Godolphin vrátil domů. Vydal se hned za sestrou. V rozpoložení tísněném strachem o Johna a hněvem, který z toho všeho vznikl, se choval hrubě a chtěl sestře nahánět strach.

„Madam," oznámil jí krátce, „sir John je na umření."

Udivující odpověď, kterou mu oplatila, nemohla zklidnit jeho těžce rozjitřenou mysl.

„Já vím," řekla. „A věřím, že méně nezasluhoval. Kdo se zabývá pomluvami, měl by být připraven na odměnu za ně.

Dlouho na ni zuřivě hleděl a pak vybuchl v kletby. Nakonec ji obvinil z nepřirozených citů a prohlásil, že je očarována tím bídným psem Tressilianem.

„Mám štěstí," odpověděla mu klidně, „že tu byl před vámi, aby mi o tom řekl pravdu."

Pak ale z ní opadl předstíraný klid.

„Ach, Petře," zvolala, „doufám, že se sir John uzdraví. Jsem tím zdrcená. Ale buď spravedlivý, prosím tě. Oliver mi vyprávěl, jak byl těžce zkoušený."

„A bude zkoušený ještě víc, přisámbohu! Jestli si myslíš, že to zůstane bez trestu..."

Rosamunda se mu vrhla kolem krku a prosila ho, aby v tom sporu nepokračoval. Mluvila o své lásce k Oliverovi a prohlásila, že je pevné rozhodnuta se za něj provdat. To

ale jejího bratra nijak neobměkčilo. Přesto kvůli lásce, která ty dva spojovala, zašel nakonec tak daleko, že prohlásil, že pokud se sir John uzdraví, nebude už ve sporu pokračovat. Kdyby však zemřel, musel by ho pomstít.

„Čtu v tom člověku, jako by to byla otevřená kniha," prohlásil mladík s bezelstnou chlubivostí. „Je lstivý jako satan, přesto mě neoklame. To mě oplatil úder skrze Killigrewa. Protože po tobě touží, Rosamundo, nemůže – sám mi to řekl – se mnou mít nějaké rozepře, ačkoli jsem zašel až tak daleko, že jsem ho udeřil. Mohl mě za to zabít, ale věděl, že kdyby to udělal, vztyčil by mezi vámi zeď. Ah, on je vypočítavý jako všichni ďáblové z pekla. Aby setřel hanbu, kterou jsem mu tou ranou způsobil, přesunul svou pomstychtivost na Johna a přišel ho zabít. Jestli však John zemře..."

Zuřil a naléval do jejího něžného srdce obavy. Věděla, že kdyby jeden z nich druhého zabil, že by již nikdy nemohla pohlédnout na toho, kdo by zůstal naživu. Nakonec si ale vzpomněla na Oliverovu přísahu, že život jejího bratra bude pro něj nedotknutelný, ať se děje co se děje. Důvěřovala mu, spoléhala na jeho slovo a na jeho sílu, která mu umožňovala postupovat tak, jak by se slabší muž neodvážil. A po této úvaze se její hrdost na něj ještě zvýšila a děkovala Bohu za takového milého.

Sir John Killigrew nezemřel. Vznášel se mezi tímto a oním světem sedm dní, ale pak se začal zotavovat. V říjnu už vyšel z domu, vyhublý a bledý tak, že byl spíše stínem než člověkem.

Jednou z jeho prvních návštěv byl Godolphin Court. Přišel, aby káral Rosamundu pro její zasnoubení. Jeho výtky však kupodivu neměly tu sílu, kterou Rosamunda očekávala.

Ona i její bratr mu byli v dětství svěřeni do péče zesnulým otcem a on se ušlechtile zhostil svého poručnictví. Jeho náklonnost k Rosamundě byla otcovským citem. Měl však blízko k tomu, aby ji zbožňoval, a v Oliveru Tressilianovi toho nacházel příliš mnoho, aby mu představa, že by se stal Rosamundiným manželem, nebyla odporná.

A nejvíc ze všeho tu byla ta zlá tressilianská krev. I u Olivera se projevovalo tradiční tressilianské bouřliváctví. Dovedl být brutální a pirátské řemeslo, do kterého se pustil, bylo ze všech řemesel pro něj to nejvhodnější. Byl tvrdý a panovačný, náchylný k pošlapávání citů druhých. Mohl by její štěstí svěřit do péče takového muže? Určitě ne.

Proto, když jí zásnuby rozmlouval, snažil se argumentovat jak nejlépe uměl a nepřehánět.

„Ale sire Johne," namítala, „kdyby každý měl být zatracován pro hříchy svých předků, kde byste pro mne nalezl manžela, který by si zasloužil vašeho schválení?"

„Jeho otec...," začal sir John.

„Nemluvte se mnou o jeho otci, nýbrž o něm," přerušila ho. Zamračil se. Seděli spolu v jejím altánku nad řekou.

„Chtěl jsem k tomu dojít," odpověděl trochu rozmrzele, neboť tímto přerušením ho olupovala o jeho nejlepší argumenty. „Stačí, že zdědil mnoho špatných vlastností po svém otci, jak vidíme z jeho způsobu života." A jal se je vypočítávat.

„Ale to vše jsou jen vaše úsudky o něm!"

„To si o něm myslí celý svět."

„Ale já si nevezmu muže podle toho, co si o něm myslí ostatní, ale podle toho, co si o něm myslím já, a podle mého názoru mu krutě křivdíte. Ty vlastností, o kterých mluvíte, jsem u něj nenalezla."

„Právě proto vás prosím, abyste si ho nebrala, abyste byla ušetřena takových objevů."

„Ale dokud ty objevy nenastanou, nepřestanu toužit po manželství s ním. Mám tak strávit celý svůj život?" Zasmála se hlasitě a stanula vedle něho. Položila mu ruku na rameno, jak by to dělala svému otci a jak tomu byla zvyklá za posledních deset let. Rukou mu otřela čelo.

„Ach, zde jsou ale zlé vrásky špatné nálady," zvolala. „Jste poražen ženským důvtipem, a to se vám nelíbí."

„Jsem poražen ženskou svéhlavostí, která nechce nic vidět."

„Vždyť nic nemůžete dokázat, Johne."

„Nic? To vše, co jsem řekl, není nic?"

„Slova nejsou věci, úsudky nejsou fakta. Říkáte, že je takový a takový. Ale když se vás zeptám, na základě jakých faktů ho posuzujete, odpovíte jen to, že si myslíte, že je takový, jak říkáte. Vaše myšlenky jsou možná upřímné, Johne, ale vaše logika je politováníhodná." A znovu se zasmála, když v rozpacích otevřel ústa.

„Povězte mi o jediném jeho činu, který by dokázal, že je takový, jak pravíte. Nu, Johne!"

Netrpělivě k ní vzhlédl. Pak se konečně usmál. „Darebačko!" zvolal: „Kdyby on měl někdy stát před soudem, nemohl by si přát lepšího advokáta, než jste vy."

Políbila ho. „A já bych mu nemohla přát poctivějšího soudce než vás."

Musel jí vyhovět a jít na návštěvu k Oliverovi, aby ukončil spor. Ale v otázce manželství zůstal neústupný a pánovi Penarrowa řekl:

„Nesouhlasím se sňatkem, ale stojím stranou. Dokud nebude plnoletá, její bratr bude odmítat dát souhlas. Poté už s tím nebude moci nic dělat."

„Doufám," řekl Oliver, „že se k tomu Petr postaví stejně moudře jako vy, sire Johne. Děkuji za vaši upřímnost a těší mě, že pokud vás nemohu považovat za svého přítele, nemusím vás alespoň počítat mezi své nepřátele."

Truro, hlavní město Cornwallu (katedrála). Název v kornštině znamená Tři řeky - via wikimedia commons

Ale zatímco sir John přešel k neutrálnímu postoji, Petrova zášť nijak nepolevila, spíše se každým dnem stupňovala a zanedlouho se objevila další záležitost, která ji živila a o které sir Oliver neměl tušení.

Oliver věděl, že jeho bratr Lionel jezdí téměř denně do Malpasu a věděl o paní, která tam měla jakýsi dvůr pro venkovské šviháky z Trura, Penrynu a Helstonu, a také něco věděl o špatné pověsti, které požívala ve městě – byla to pověst, která ji ve skutečnosti dohnala k tomu, aby se uchýlila na venkov. Pověděl Lionelovi o té siréně několik nepěkných pravd, aby ho varoval, a tím se oba poprvé dostali velmi blízko k hádce. Potom se již o ní nezmiňoval. Věděl, že Lionel dovede být zatvrzelý a znal lidskou povahu natolik dobře, aby věděl, že další vměšování by

mezi ním a bratrem vyvolalo jen roztržku. A tak Oliver rezignovaně pokrčil rameny a mlčel.

Zatím minul podzim a nadešla zima a s příchodem bouřlivého počasí měli Oliver a Rosamunda méně příležitostí ke schůzkám. Godolphin Court navštěvovat nechtěl, ani ona si to nepřála, a sám považoval za nejlepší zůstat mimo, protože jinak by musel riskovat hádku s pánem zámku, který mu návštěvy zakázal.

Přesto byl Oliver šťastný a čekal na svoje blížící se štěstí s důvěrou nesmrtelného, který čeká na budoucnost. Osud od něho nežádal nic jiného než trpělivost a on tuto cenu platil rád, věděl, že ho čeká brzká odměna.

Ale přes všechnu jeho trpělivost byly chvíle, kdy se mu zdálo, že ho tísní jakási prchavá předtucha nadcházející zkázy, jakési podvědomí zla v lůně Osudu. Ale jakkoli se snažil tomu tísnivému pocitu postavit, jakkoli se ho snažil přeložit do rozumových pojmů, nenacházel nic, čeho by se mohl chytit. Nakonec došel k závěru, že to je právě jeho štěstí, které ho svou velikostí tísní a které mu někdy dává pocit tíže kolem srdce, jako by chtělo zadržet jeho radostný vzlet.

Po Vánocích vířila na pobřeží sněhová chumelenice, a on musel být po několik dní doma, zatímco venku se kupily závěje sněhu. Čtvrtého dne bouře pominula a vysvitlo slunce, obloha se zbavila mraků a celá krajina ležela oděná v oslňující bělost, zalitou slunečním světlem. Sir Oliver si nechal osedlat koně a vyrazil do Helstonu. Když zde vše vyřídil, brzy odpoledne se vydal k domovu. Pár mil za Helstonem ale zjistil, že jeho kůň ztratil podkovu. Sesedl, přehodil si uzdu přes ruku a šlapal dál sluncem ozářeným údolím mezi výšinami Pendennis a Arwenack.

Tak došel k Smithicku a ke dveřím kovárny, kolem kterých stála skupina rybářů a venkovanů. Zde se

scházívali, protože tu neměli hostinec. Kromě venkovanů a kočovného obchodníka s koňmi tu byl také sir Andrew Flack, farář z Penrynu, a Gregory Baine, jeden ze soudců z Trura. Oba dobře znal a tak s nimi postával v přátelském hovoru, zatímco čekal, až bude jeho kůň okován.

A po mírném svahu od Arwenacku k nim přijížděl Petr Godolphin. Sir Andrew a pan Baine tvrdili později, že Petr musel být podnapilý, tak zardělá byla jeho tvář a tak nepřirozeně zářily jeho oči, a to, co říkal, bylo výstřední a pošetilé. Nebylo pochyb, že tomu tak bylo. Měl v oblibě kanárské víno, právě tak jako sir John Killigrew, s nímž právě poobědval. Byl z oněch povah, které se při víně stávají hádavými, což jinými slovy znamená, že když víno vchází, zdrženlivost odchází. Při pohledu na sira Olivera, který zde stál, pocítil mladík právě to, co potřeboval, aby mohl ulevit své bezuzdnosti. Možná si přitom vzpomněl, jak jednou udeřil sira Olivera a ten se mu vysmál a řekl mu, že tomu nikdo neuvěří.

Jakmile dojel ke skupině, přitáhl uzdu tak prudce, až si kůň v zabláceném sněhu téměř sedl na zadek. Přesto se ale udržel v sedle. Pak se ušklíbl na sira Olivera.

„Přijíždím z Arwenacku," oznamoval, „mluvili jsme tam o vás."

„Nemohli jste mit lepšího námětu k hovoru," řekl Oliver s úsměvem, ačkoli v jeho očích byly obavy.

„To máte pravdu, vy jste předmětem velmi zábavným – vy a váš prostopášný otec."

„Pane," odpověděl sir Oliver, „již jednou jsem litoval, že vaše matka dosti nemlčela." Slova z něj vyletěla v pobouření nad hrubou urážkou, ale sotva je vyslovil, již litoval, a sice tím trpčeji, že je vesničané přivítali bujarým smíchem. V tu chvíli by dal polovinu svého jmění za to, kdyby je mohl vzít zpátky.

Obličej pana Godolphina se změnil, jako by sňal masku. Jeho zardělá barva se proměnila ve zsinalou, oči mu planuly a ústa sebou škubala. Chvíli tak na svého nepřítele hleděl, pak se postavil do třmenů a švihl jezdeckým bičíkem.

„Vy pse!" vykřikl chraplavě. Bič rozřízl osmahlou tvář sira Olivera dlouhým rudým šrámem.

S výkřiky hněvu a zděšení se všichni mezi oba vrhli, neboť sir Oliver se zatvářil zle a svět ho znal jako muže, kterého je třeba se bát.

„Pane Godolphine, musím vám říci, že je to hanba," zvolal farář. „Jestli z toho vzejde něco zlého, potvrdím hrubost vaší urážky. Odejděte odtud!"

„Jděte k čertu, pane," křikl pan Godolphin hrubě. „Má snad jméno mé matky být poskvrňováno hubou toho parchanta? Přisámbohu, tak to nezůstane. Ať za mnou pošle své přátele ke sjednání souboje, nebo ho při každém setkání zbičuju. Slyšíte, Olivere?"

Sir Oliver mu neodpověděl.

„Slyšíš?" zařval. „Tentokrát tu není žádný Killigrew, abys ho trestal místo mne. Přijď k nám a naložím ti tolik, že ta rána bičem bude jen pohlazením." S hlasitým smíchem vbodl ostruhy do boků koně, ten vyrazil a málem faráře a ještě jednoho muže porazil.

„Počkejte na mne," zařval za ním sir Oliver. „Opilý blázne, nikam nejezděte!"

Vztekle se rozběhl pro svého koně a přitom odhodil faráře i pana Baina, kteří se ho snažili zadržet. Jakmile mu kovář koně předal, skočil do sedla a pustil se do zuřivého pronásledování.

„Ten mladý blázen je opilý," pravil sir Andrew a potřásl svou bílou hlavou. „Není naprosto ve stavu vhodnému, aby mohl předstoupit před svého Stvořitele!"

„A přece se zdá, že si to přeje ze všech sil," pokrčil rameny pan Baine. „Pochybuji však, že bych ještě o té věci něco uslyšel." Pak se obrátil a nahlédl do kovárny, kde měchy nečinně stály, a kovář, špinavý a v kožené zástěře, stál ve dveřích a naslouchal vypravování venkovanů o celé události. Pan Baine se zamyslel.

„Na mou věru," řekl pomalu, „toto místo bylo výborně zvoleno. Ukovali si zde meč, který bude třeba zakalit krví!"

IV. LIONEL

Farář Andrew Flack navrhl, že by měl někdo jet za rozzuřeným sirem Oliverem, aby zabránil neštěstí, ale soudce Baine se na něj podíval přes svůj dlouhý nos a namítl, že by to k ničemu dobrému nevedlo, že Tressilianové jsou odjakživa lidmi krvelačnými a divokými a rozhněvanému Tressilianovi je lépe jít z cesty. Godolphin a Oliver se o tuhle svou bouři sami postarali, mínil soudce, tak ať si to, proboha, sami mezi sebou vyřídí, a kdyby se při tom vzájemně podřezali, snad by se kraj zbavil té bandy bouřliváků. Kočovný obchodník ty dva považoval za párek šílenců, jejichž způsoby jsou pro střízlivého poddaného nepochopitelné. Ostatní – rybáři a rolníci – neměli koně, a i kdyby někdo měl, nejel by za nimi. Rozešli se, aby roznesli zprávu o té krátké zuřivé hádce a prorokovali, že brzy poteče krev.

Oliver pádil po cestě vedoucí podél řeky Penryn za panem Godolphinem a v jeho mysli byly myšlenky na vraždu. Lidé, kteří ho viděli, jak divoce jede, s rudým pruhem přes bledou tvář, říkali, že vypadal jako sám ďábel.

Přejel most přes Penryn půl hodiny po západu slunce, kdy se soumrak měnil v noc, a ostrý mrazivý vítr ochlazoval jeho krev. Teprve nyní zvolnil své zběsilé tempo stejně jako hněvivý cval svých myšlenek. Vzpomínka na přísahu, kterou před třemi měsíci dal Rosamundě, ho udeřila jako rána pěstí. Myšlenky na vraždu pominuly a zpomalil koně do kroku. Zachvěl se, když si pomyslel, jak

blízko byl k tomu, aby zničil všechno štěstí, které ho čekalo.

I kdyby ho lidé nazývali zbabělcem, protože se nechal potupně udeřit a za urážku nežádal satisfakci, co na tom záleží? Navíc mohl na tělo toho, kdo by o něm prohlašoval, že je zbabělcem, vpálit znamení lži. Zvedl oči k safírové klenbě nebe, kde se mrazivě třpytila jen jediná hvězda, a děkoval Bohu, že Godolphina nedohnal.

Asi míli za Penrynem odbočil na silnici, která vedla k tamnímu přívozu, a přes úpatí kopce se s povolenou uzdou vydal na cestu domů. Jel po jiné cestě než obvykle, kdy volil cestu kolem Trefusis Point, aby se mohl podívat na zdi, za nimiž byla Rose, a na okna jejího „altánku". Dnes večer si řekl, že čím dál bude od Godolphin Courtu, tím lépe. Nechtěl se znovu setkat s Petrem, vyděsilo ho, jak ho před chvílí strhl příval nezvladatelného hněvu.

Po tom, co se stalo, se tolik bál sama sebe, že se rozhodl Penarrow následujícího dne opustit. Kam se vydá, ještě nevěděl. Mohl by se vrátit do Londýna, a dokonce by se mohl vydat i na další plavbu. V každém případě opustí tento kraj, aby neriskoval další setkání s Godolphinem do doby, než si bude moci Rosamundu vzít za ženu. To znamenalo asi osmiměsíční vyhnanství, ale co na tom? Raději tak, než aby byl dohnán k činu, kterým by Rosamundu ztratil. Napíše jí a ona to pochopí.

Než dorazil do Penarrow, už byl o tom skálopevně rozhodnut. Cítil se nyní lehce na duši, jako by z něj spadla jakási tíha. Dokonce se cítil povznesen nadějí, že si tak zajistí budoucí štěstí.

Koně si ustájil sám, protože jeden podkoní s jeho svolením trávil svátky u rodičů v Devonu a druhý s nachlazením ležel v posteli.

Errol Flynn v hlavní roli filmu The Sea Hawk studia Warner Bros. natočeného v r. 1940

V jídelně našel prostřenou večeři a ve velkém kachlovém krbu plápolal oheň, který rozléval příjemné teplo po celé rozlehlé místnosti a červenavě se třpytil na trofejích a zbraních, které zdobily stěny, i na gobelínech a portrétech mrtvých Tressilianů. Když starý Nicholas uslyšel jeho kroky, vstoupil s velkým pětiramenným svícnem, který postavil na stůl.

„Opozdil jste se, sire Olivere," řekl, „a pan Lionel také ještě není doma."

Oliver něco zabručel a zamračil se, když pod jeho mokrým podpatkem křupl uhlík a zasyčel. Vzpomněl si na Malpas a na prokleté Lionelovy zálety. Beze slova si

rozepjal plášť a hodil jej na dubovou truhlu u zdi, kam už předtím odhodil klobouk. Potom se posadil a Nicholas mu stáhl jezdecké boty.

„Přines mi napít, Nicku. To je to, co nejvíc potřebuji."

„Ohřál jsem mléko s kanárským vínem," oznámil starý sluha. „Není lepšího nápoje než posset, když je mrazivá zimní noc, sire Olivere!“

Pak odešel, aby se ihned zase vrátil s černým džbánem, ze kterého vycházela vonná pára. Svého pána našel, jak zírá do ohně a temně se mračí. Myšlenky sira Olivera se zabývaly jeho bratrem a Malpasem. Uvažoval, zda by mu přece jen neměl ještě domluvit. S povzdechem se zvedl a vzal do ruky džbán, přičemž si vzpomněl na nemocného podkoního a zeptal se na něj Nicholase. Pak velkou číši naplnil až po okraj kouřícím possetem *(mléko s vínem)* a řekl:

„Dones mu to! Není lepšího léku na nachlazení!"

Venku se ozval dusot kopyt.

„Konečně je tu pan Lionel," poznamenal sluha.

„Bezpochyby," souhlasil sir Oliver. „Nemusíš na něj čekat. Je zde všechno, co je třeba. Odnes to Tomovi, než to vychladne."

Chtěl si zajistit služebníkovu nepřítomnost, až Lionel dorazí, protože se rozhodl, že ho přivítá se solidním ohodnocením jeho zalíbení v Malpasu. Měl by být důrazný, když je tak dlouho mimo domov, neměl by ho šetřit.

Zhluboka se napil possetu a když stavěl pohár na stůl, slyšel již bratra přede dveřmi. Pak se dveře otevřely a Lionel stál na prahu.

Pohled, který se Oliverovi naskytl, mu zahnal připravená slova pokárání ze rtů i mysli. Místo toho ze sebe vyrazil ostrý zvuk zděšení a okamžitě vyskočil.

„Lioneli!"

Jeho mladší bratr vpadl dovnitř, zavřel za sebou dveře na závory a opřel se o ně. Byl smrtelně bledý a pod očima měl temné kruhy. Pravou ruku si tiskl z boku k hrudníku a její prsty měl potřísněné krví, která dosud vytékala a kapala mezi nimi. Na pravé straně jeho žlutého kabátu se šířila temná skvrna.

„Bože můj!" vykřikl a běžel k bratrovi. „Co se stálo, Lale? Kdo ti to udělal?"

„Petr Godolphin," zazněla odpověď ze rtů, které se zvlnily v podivném úsměvu.

Oliver neřekl ani slova, ale zaťal zuby a sevřel pěsti, až se mu nehty vrývaly do dlaní. Potom ho paží objal a s úzkostí ho zpola nesl ke křeslu u ohně.

„Co tě bolí, chlapče? Je hluboká?" zeptal se zděšeně.

„Nic to není, ale ztratil jsem mnoho krve. Měl jsem si to obvázat hned."

Rozepnul Lionelovi kabát i vestu, odhrnul košili a chvíli si ránu prohlížel.

„Jsi opravdu ještě dítě, Lale!" řekl s ulehčením. „Jet na koni a nepřiložit si obvaz. Ale krev, kterou jsi ztratil, byla špatná krev Tressilianů." Zasmál se úlevou. „Zůstaň tady, než zavolám Nicka, aby nám pomohl ošetřit ten škrábanec."

„Ne, ne!" V mladíkově hlase byl slyšet náhlý strach a jeho ruka sevřela bratrův kabát. „Nick o tom nesmí vědět. Nikdo o tom nesmí vědět, jinak jsem ztracen."

Oliver na něj udiveně zíral. Lionel se znovu usmál oním podivným, spíše vyděšeným úsměvem.

„Dal jsem víc, než jsem dostal, Nolle," řekl. „Pan Godolphin je teď právě tak studený jako sníh, na kterém jsem ho nechal ležet." Teprve teď si Lionel všiml matně rudého pruhu, který vystoupil do popředí v náhle zbledlé tváři Olivera.

„Co to znamená?“ zeptal se Oliver chraptivě.

Lionel sklopil oči. „Chtěl to mít," zamručel mrzutě. „Varoval jsem ho, aby mi nekřížil cestu. Ale dnes u něj asi propuklo nějaké šílenství. Urazil mě, Nolle, řekl věci, které nebylo v lidských silách snést, a..." pokrčil rameny.

„Ano," řekl Oliver tichým hlasem. „Ale nejdříve musíme ošetřit tu ránu."

„Nevolej k tomu Nicka," řekl rychle Lionel. Když zachytil bratrův tázavý pohled, dodal: „Bojovali jsme téměř ve tmě a beze svědků. Bude to..." polkl, „bude to nazváno vraždou, ačkoliv to byl čestný boj – a kdyby se zjistilo, že jsem to byl já..."

Zachvěl se a rty se mu roztřásly.

„Chápu," řekl Oliver a hořce dodal: „Ty blázne!"

„Neměl jsem na vybranou," namítl Lionel. „Šel na mne s taseným mečem. Opravdu si myslím, že byl napůl opilý. Varoval jsem ho, že když mě zabije, bude odsouzen za vraždu, ale jemu to bylo jedno. Byl plný sprostých slov o mně, o tobě a o všech, kdo nosili naše jméno. Udeřil mě plochou čepele a vyhrožoval, že mě zapíchne, pokud se nebudu bránit. Co jsem měl dělat? Nechtěl jsem ho zabít, Bůh je mi svědkem. že jsem nechtěl, Nolle."

Oliver se beze slova otočil k postrannímu stolku, kde stála kovová mísa a konvice. Nalil vodu a začal ošetřovat bratrovu ránu. Čepel projela svalstvem prsou a oddělila je od žeber. Vzpomněl si na to, jak sám za Petrem Godolphinem krvelačně jel, a všechny výtky, které ho napadaly, raději polykal.

Když omyl ránu, přinesl kus plátna ze skříně a rozřezal ho na pruhy. Potom se pustil do obvazování. Když dokončil práci, otevřel okno a vylil ven krví zbarvenou vodu. Hadříky, jimiž ránu čistil, a všechny podobné důkazy ošetření hodil do ohně. Nařídil Lionelovi, aby se zahalil do

jeho pláště, odemkl dveře a vydal se nahoru hledat novou košili a kabátec. Vrátil se s nimi dolů a pomohl bratrovi s oblékáním.

Když o chvíli později Nicholas vstoupil, našel bratry, jak klidně sedí u stolu. Sir Oliver ho ujistil, že ho nepotřebují, a Nicholas, nic netuše, se opět vzdálil.

Bratři jedli mlčky a střídmě, ani jeden neměl příliš chuť k jídlu. Nakonec Oliver vstal a těžkým krokem přešel ke krbu, kde přiložil do ohně další polena.

„Co bylo příčinou vaší hádky," zeptal se nevrle, „co se stalo?"

Lionel se zarazil a trochu se skrčil, mezi prstem a palcem hnětl kousek chleba. „To sotva vím," odpověděl.

„Lale, to není pravda!"

„Jak to?"

„Takovou odpovědí se nenechám odbýt. Sám jsi řekl, že jsi ho varoval, aby ti nekřížil cestu. Jakou cestu jsi měl na mysli?"

Lionel, zesláblý ztrátou krve a pln obav z budoucnosti, doufal, že u bratra najde podporu a útočiště.

„Za všechno může ta nevěstka v Malpasu," stěžoval si. „Považoval jsem ji za docela jinou, byl jsem blázen, blázen! Já," zajikl se a vzlykl, „domníval jsem se, že mě miluje. Byl bych si ji vzal, přisámbůh, byl bych to udělal!"

Sir Oliver tiše zaklel.

„Myslel jsem, že je čistá a dobrá a..." Zarazil se. „Ale ona takovou byla. Ona nic nezavinila. To on, ten odporný pes Godolphin, který ji mravně zkazil. Dokud nepřišel, bylo mezi námi všechno dobře. A pak..."

„Rozumím," řekl Oliver klidně. „Myslím, že mu máš za co děkovat, když ti odhalil pravdu o povaze té běhny. Byl bych tě varoval, chlapče, ale... Možná jsem v tom byl příliš slabý."

„Nebylo to tak, nebyla to ona..."

„Pravím, že to tak bylo, musíš mi věřit, Lioneli. Nešpinil bych jméno žádné ženy bez spravedlivé příčiny. Tím si buď jistý."

Lionel k němu vzhlédl a zvolal: „Ach, Bože! Nevím, čemu mám věřit. Jsem jako korouhev, která je zmítána sem a tam."

„Věř mi," řekl Oliver zachmuřeně. Pak se usmál. „Takže to byla tajná zábava ctnostného pana Petra. Pokrytec!" Vzpomněl si, co všechno Petr říkal o Ralfu Tressilianovi a sám se přitom stavěl, jako by byl ctnostným poustevníkem, plným sebezapření."

Náhle se mu zatajil dech. „Bude to ona vědět, bude mít ta poběhlice podezření, žes to udělal ty?"

„Ano, bude to vědět," odpověděl Lionel. „Řekl jsem jí dneska, když mluvila o něm a mně se posmívala, že ho půjdu vyhledat a že si s ním vyrovnám účty. Na cestě do Godolphin Courtu jsem se s ním setkal v parku."

„Tak to jsi mi zase lhal, Lioneli. Říkal jsi, že tě napadl on."

„A taky to udělal," okamžitě se ohradil. „Nedal mi ani čas promluvit, seskočil z koně a vrhl se na mě s vyceněnými zuby jako křížený čokl. Ah, byl připraven k boji stejně jako já – stejně dychtivě."

„Ale ta v Malpasu to ví," řekl Oliver sklesle. „A jestli to řekne..."

„Neřekne," zvolal Lionel. „Neodváží se kvůli své pověsti."

„Možná máš pravdu," souhlasil bratr s ulehčením. „Její pověst je taková, že kdyby vešlo ve známost, že byla toho příčinou, třebaže nepřímou, celý venkov by jí to dal sežrat. Seš si jist, že tě nikdo neviděl přicházet nebo odcházet?"

„Nikdo."

Oliver přešel místnost a obrátil se. „Pak tedy myslím, že bude vše dobře," řekl konečně. „Ale tobě bude nejlépe v posteli. Počkej, pomohu ti."

Podpíral ho do schodů a téměř ho vynesl nahoru do pokoje. Pak si dole sedl do velkého dubového křesla k ohni a dlouho do noci přemýšlel. Vše bude dobře pro I.ionela. Ale co on sám s břemenem toho tajemství na duši? Kdyby byl obětí někdo jiný než bratr Rosamundy, znepokojovalo by ho to jen málo. Ale byla zde nesnáz, trpká a krutá. Rose svého bratra milovala právě tak, jako on miloval Lionela. Proto cítil, jaká bude její bolest. Přemýšlel, co má dělat. Bude muset mlčet a svoje tajemství musí zachovat i před Rosamundou. To bude jediné, v čem ji bude klamat.

V. ŠTÍT

Byl to starý Nicholas, který následujícího jitra přinesl oběma bratřím při snídani novinku.

Lionel by celý ten den nejraději zůstal na lůžku, ale to by mohlo vzbudit podezření. Měl trochu horečku, jež byla přirozeným důsledkem zranění i ztráty krve. A tak se opřel o bratrovo rameno a sešel s ním dolů na snídani se slanečky a malým pivem, než se opožděné slunce toho prosincového rána pořádně rozzářilo.

Nicholas k nim vtrhl s bílou tváří a třesoucíma se rukama. Rozrušeně vyprávěl, co slyšel, že se stalo, a bratři se tvářili zděšeně a nedůvěřivě. Ale to nejhorší ze starcovy zprávy, pravá příčina jeho rozrušení, mělo teprve zaznít.

„A oni říkají," volal a hněv jím přitom třásl stejně jako strach, „oni říkají, že jste ho zabil vy, sire Olivere."

„Já?" opakoval Oliver překvapeně a náhle jako záplava se do jeho mysli vlily tucty důvodů, jež si až do této chvíle neuvědomoval. „Kde jsi slyšel tuhle bídnou lež?"

Avšak ani nedbal, jakou mu dal Nicholas odpověď. Co na tom sešlo, kde to sluha slyšel, když teď bude toto obvinění na rtech všech. Musí hned jít za Rosamundou, aby předešel vyprávění, které jí bude doneseno jinými. Bůh dej, aby nepřišel pozdě.

Nezdržel se déle, než aby si vzal klobouk a obul jezdecké boty, pak doběhl do stáje pro koně. Míli, která dělila Penarrow od Godolphin Courtu, jen přeletěl. Když se přiblížil k nádvoří, zaslechl změť rozčilených hlasů. Jakmile

ho spatřili, nastalo zlověstné ticho, všichni na něj upřeně pohlíželi. Asi deset mužů tam bylo shromážděno a jejich oči ho pozorovaly nejdříve s úžasem a posléze se zachmuřeným hněvem.

Seskočil ze sedla a chvíli stál, čekaje na Godolphinova podkoního, kterého zpozoroval mezi shromážděnými, aby mu podal uzdu. Když viděl, že se nehýbá, vykřikl: „Nuže! Hochu, podrž mého koně."

Oslovený podkoní okamžik váhal a pak se neochotně šoural, aby udělal, co mu bylo nakázáno. Ve skupině se rozlehlo mručení. Sir Oliver bleskl po nich pohledem a všechny jazyky se zachvěly a umlkly. V nepřátelském tichu vystoupil po schodech do patra a vešel do sálu, jehož podlaha byla posypána sítinami. Uslyšel, jak se hlasy za ním znovu ozvaly, prudčeji než předtím, ale nedbal toho.

Pak se setkal tváří v tvář s jedním sluhou, který před ním ustoupil, zíraje na něj právě tak jako ti na nádvoří. Srdce se mu sevřelo. Bylo jasné, že už přišel pozdě.

„Kde je tvoje paní?“ řekl.

„Já... já jí povím, že jste zde, sire Olivere," odpověděl sluha zajíkavě a odběhl. Čekal a poklepával bičíkem o boty, mezi obočím hlubokou vrásku. Pak se sluha znovu objevil a zavřel za sebou dveře.

„Slečna Rosamunda vás žádá, abyste odešel, pane. Nechce vás přijmout.“

Oliver na něj chvíli pohlížel. Pak beze slova vykročil ke dveřím. Sluha se mu však postavil do cesty a tvářil se odhodlaně.

„Sire Olivere, moje paní vás nechce vidět."

„Jděte mi z cesty!" zamumlal rozzlobeně a pohrdavě, a protože muž vytrvale stál na svém, vzal ho za klopy kabátu, ztěžka ho poponesl stranou a vešel dovnitř.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Mořský jestřáb**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.